

Петър се измъква из леглото и се кржсти.

Цап-цап! Цап-цап! неспирно се чува цапуркане в стаята и при всяко „цап“ по една водна капка удря Петра по върха на носа. От страх и ужас той дърпа покривката и се завива през глава.

Най-после нощта се превалия и той, за голямо очудване, вижда до леглото си локва, а неговата покривка, хубавата му покривка, цяла мокра. И пак не спира еднообразната песен „цап-цап! цап-цап!“ и пак не престават да падат отгоре водни капки.

„Моя сламен покрив! Да, това е от моя развален сламен покрив!“ мисли си Петър и се удря с ръка о челото.

И тича той у сжседа си, донася два вързопла слама и се заема да поправа покрива. Но ето ти нова изненада! Това, което летос би могло да се направи с два вързопла слама, сега и с десет не става. На туй отгоре и други повреди: дърветата, които били останали без покривка, изгнили.

И Петър се побоял да се катери по покрива, за да се не строшат дърветата. Натъжен, слязъл той долу и си бжбрел:

„Да бях извършил поправката навреме, нямаше сега да е тжй. Сега с малко не става. Ще купя много слама и ще направя целия покрив изново“.

Ала от неспокойния сжн през нощта и от ранното ставане той бил много уморен. И мислел си:

„Доста изтеглих, доста се изморих сега. Това ще извърша утре“.

Той извадил леглото си от стаята, в която капело, и го поставил в малкото келерче до нея и заспал тихо и спокойно.

На следния ден отишъл с господаря си, при когото работел, в гората за дърва. И върнал се в кжщи по залез-слжнце и пак си казал: „Не е време сега за работа. Утре!“

Ала следния ден бил неделя. Разбира се, трябва да почива. Дошъл понеделник, той отишъл с другари в кржчмата. И минавали се ден след ден, и Петър пак забравил пробития покрив.

III.

Ето пак пролет. Припекло топло слжнчице. Бурята и мокро-тевицата оставили кжщурката му на спокойствие. Пжк и той се настанил в келерчето тжй добре, както по-рано в стаята.

Лето. И то за малко. Пак есен, а след нея обадила се отдалеч и зимата. Завила, залудувала буря около нещастната кжщурка и хоп! — през продупчения покрив. Запраскали, заохкали дърветата и джските по покрива.

Изплашил се Петър и почнал да се осжжда за своето нехайство. Ето тича той при един селянин, купува слама и я мжне у дома си. Бурята реве страшно, много по-страшно от тогава, когато можеше тази работа да свърши в кратко време. Той не гледа ни буря, ни лошо време, като че ли пред него стои покойния му баща и го заплашва: „Петре, цени кжщурката си!“

Той се покачва на покрива. Прас! Джската, на която стжпва, се строшва на две. Едва ли не паднал той долу. С мжка продъл-